

ALEXANDER STAINFORTH

The Duke
vašně

Alexander Stainforth

V ZAJETÍ VÁŠNĚ

Alexander Stainforth

V ZAJETÍ VÁŠNĚ

Copyright © Alexander Stainforth, www.stainforth.cz, 2020

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2020

Images and Cover Art Illustration by Period Images,
Pi Creative Lab and RevArt3. Cover Text, Logo, and Branding
by Alena Šulcová, 2020

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Šulcová, 2020

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2020

ISBN 978-80-7475-302-2

Kapitola 1.

Anglie, 1827

Sophie nemohla uvěřit, že se to skutečně děje. Ne, určitě se zmýlila, přeslechla se... Vždyť se dnes provdala za muže, do kterého se v deseti letech zamilovala! Přece by ji nezahlavil v jejich svatební den!

Posadila se do křesla a pohledem přejela k posteli. Hned zase vstala. Vyděsila ji představa, že za ní za chvíli přijde a...

Uslyšela zavržení dveří a skoro vykřikla. Kdepak, nedovolí mu ani vstoupit!

Jenomže hrabě Jason Dashwood byl rychlejší, už za sebou zavíral.

Při pohledu na něj polkla. Popošel blíž, takže mu tvář začaly osvětlovat plameny z krbu. V ten okamžik vypadal ještě přitažlivější než obvykle. Nadechl se, ale nakonec stáhl rty do neutrálního výrazu a poškrábal se po mírně zarostlém obličejí.

„Takže...“ odhodlal se promluvit a zadíval se na ni, jako kdyby snad ona měla učinit první krok.

Sophie vytřeštila oči. Copak se pomát? Copak mu nedochází, že třeba netuší, co bude následovat? Ale tušila, matka ji naštěstí do tajů svatební noci zaskvětila.

„Myslím, že bude lepší, když to nebudeme příliš prodlužovat,“ prohlásil a rukou jí naznačil, aby ho následovala k lůžku. Cestou si dokonce začal rozepínat knoflíčky své zlatavé vesty.

„Bože, co jsem to jenom udělala?“ vydechla. Ani si neuvědomila, že uvažuje nahlas.

Zarazil se a nechápavě naklonil hlavu.

„Udělal jste co?“

„Provdala jsem se za bezcitného ničemu,“ dodala, aby pochopil význam jejích slov. Ano, možná ho nemusela hned nazývat ničemou, jenomže copak si za své chování zasloužil něco jiného?

„Za ničemu?!“ vykřikl pobouřeně.

„Ano, za ničemu,“ trvala na svém Sophie a založila si ruce v bok, aby si dodala kuráž. „Víte, že jsem vás nemusela slyšet jen já?“

Jason se zamračil a rozhodil rukama. „Možná mi váš otec zatajil něco o vaší... nemoci? Chápete, že nic z toho, co mi říkáte, nedává smysl?!“ vyštěkl na ni a v očích se mu zablýsklo. V těch krásných tmavých očích, kterým propadla a které si ji dokázaly podmanit při každé příležitosti. Před mnoha lety... Před pár hodinami při obřadu... Předtím, než se dozvěděla pravdu!

„Nedává to smysl? Tak já vám ten smysl prozradím, pane! Grace Kingsleyová!“ vykřikla triumfálně a čekala, jak se zatváří, až mu dojde, že odhalila jeho utajovaný poměr.

„Aha, už mi alespoň dochází, kdo tak splašeně utíkal chodbou, zatímco jsem s lady Kingsleyovou hovořil. Ostatně jako s ostatními svatebčany,“ opáčil a působil tak důvěryhodně, až Sophie na několik vteřin zapochybovala, zda si jejich rozhovor vyložila opravdu správně. Ale... Ne, z okouzlení se už před chvílí probrala dost nepřekným způsobem, nenechá se bláhově uchlácholit.

„S těmi, které jste pozval a kteří museli odjet hned po obřadu, stejně jako můj otec? S nimi jste se také domlouval, že se mnou strávíte jen nejnnutnější čas a pak se sejdete v altánku jako obvykle?“

Hrabě Dashwood se k ní naklonil, ale pokud očekával, že před ním Sophie ustoupí a on ji svýma uhrančivýma očima přesvědčí, jak strašně mu křivdí, naprosto

se přepočítal. Ta dívka, tedy jeho novomanželka, se nehнула ani o píd'. Upřímně ho tím zaskočila – ženy mu vždy podlehly, byl zvyklý na jejich obdiv. Žádná mu dosud nevzdorovala ani se neopovážila nazvat ho ničemou. Vzápětí však objevil jediné možné vysvětlení – Sophie nemá dobré vychování, rozhodně ne takové, s jakým se setkával u dívek z vysoce postavených kruhů v londýnských salonech a na plesech. Možná, že v Yorku, na severu Anglie, kde se Sophie narodila a vyrůstala, pěstují nízké mravy a nedbají tolik na etiketu, takt a zdrženlivost, které se od dobré manželky očekávají.

„Nenamáhejte se s nějakými výmluvami. I když mě nejspíš považujete za prostou venkovanku, nejsem tak hloupá, aby mi nedošlo, že ta... žena je vaše milenka!“

Jasonovi klesla čelist. Dokázala mu snad číst myšlenky? On – což ho skutečně zarazilo – nebyl schopen slova. Na jinou ženu by mu stačil nevinný úsměv, a všechno by se dalo do pořádku. Sophie mu ovšem přímo sdělila, co si myslí, a nesnažila se to ani zaobalit. Kdy naposledy viděl, aby se žena pustila do tak odvážné konfrontace s mužem?

„Udivuje mě, jak jste najednou tichý, pane,“ pokračovala Sophie. „Je všeobecně známo, že spousta mužů nízkého charakteru věnuje čas i pochybně mravným ženám, zatímco na péči o domácí krb si pořídí manželku. Co mě však šokuje, je skutečnost, že jste si milenku přivedl na naši svatbu. A neodjela jako ostatní hosté... Ubytoval jste ji tu, s jejím zřejmě nic netušícím manželem, a domlouval si s ní dostaveníčko, až si splníte povinnosti. Jste opravdový gentleman,“ poznamenala sarkasticky v závěru svého monologu.

Jason se vzpamatoval, narovnal se a kriticky si změřil Sophii od hlavy až k patě, čímž ji ještě víc popudil.

„Nemůžu přijít na jedinou kladnou vlastnost, kterou na vás moje babička mohla obdivovat.“

Sophie zavrtěla hlavou a protočila oči. Co očekávala? Jasonovu omluvu? Kajícnost?

„A já nechápu, proč jsem své drahé matce slíbila, že se provdám za vás, aby mohla v klidu...“ Nedořekla, stále to bylo bolestivé téma. Její matka zemřela teprve před rokem a ona se jí v posledních okamžicích života zavázala, že se provdá za hraběte Jasona Dashwooda. Sňatek byl dlouho plánovaný, a ačkoliv se Sophie s Jasonem jedenáct let neviděli, nemohla nic namítat. Jason ji naučil jezdit na koni, zachránil ji před pádem do jezera na jejich plymouthském sídle. Každá dívka by se do toho hezkého hnědovlasého chlapce s typicky aristokratickými rysy zamilovala. Měl krásnou tvář, když se usmíval, uhrančivé oči a při chůzi se téměř vznášel. Škoda, že to celou dobu oceňovala jako šarm patřící k jeho dokonalé osobnosti, místo toho, aby si uvědomila, jak je samolibý.

„Oba jsme dodrželi slib. Já své babičce, vy své matce. Nechápu, co ty dvě přimělo k tomu, aby nás svedly dohromady. Ale jsme tu. Vy se nechováte jako dáma, kterou bych v postavení hraběnky očekával, já nejsem gentleman, jehož jste si vysnila. Máme jenom dvě možnosti.“

Sophie cítila, jak jí hoří obličej. A nejspíš si toho povšiml i Jason, protože se mu zvlnil pravý koutek úst. Popošel blíž a z tváře jí odhrnul pramen lehce ryšavých vlasů. Proti své vůli mimoděk ucukla, vzápětí však znovu vyrazila do boje.

„Co tím chcete říct, drahý manželi?“ zeptala se odměřeně.

Jason se zasmál. „Můžeme si splnit manželskou povinnost, abychom stvrdili náš svazek, nebo to alespoň předstírat pro služebnictvo a pak i pro okolí.“ Nevěděl, zda tuší, co přesně tím myslí, a vlastně mu to bylo jedno. Pokračoval dál, aby nepříjemnou situaci vyřešil. Popravdě tajně doufal, že Sophie odhalí, jak se věci mají, a on

si dál povede život jako doposud. Jen nečekal, že se jí to podaří tak krátce po sňatku.

„Volba je na vás.“

Pochopila, co se jí snažil sdělit. A v duchu děkovala matce, že k ní byla upřímná a mluvila i o citlivějších záležitostech, bez ní by byla naprosto ztracená.

„Velmi ráda odolám volbě strávit s vámi noc. Tuto i jakoukoliv další.“

Upřímně, neočekával jinou odpověď, přesto ho opět ohromilo, s jakou odvahou se na něho dívá a prakticky ho vyzývá, aby odešel z *její* ložnice. Ale tak snadno se ho nezavíjí. Přece ji nemůže nechat vyhrát! Je jeho manželka, před několika hodinami mu slíbila poslušnost! A on se postará o to, aby ji dodržela!

„Souhlasím s touto příjemnější alternativou,“ přikývl.

Sophie věděla, že kdyby mohla chrlit lávu jako sopka, celé letní sídlo Dashwoodů by v ní právě teď pohřbila.

„Nicméně vás musím upozornit na to, že ačkoliv vedle sebe budeme žít jako cizinci, zakazuji vám jakékoliv známosti, které by mohly ohrozit čest mé rodiny.“

Teď už toho měla Sophie právě dost.

„Muž, který by se rád považoval za gentlemana, muž, který nedokáže vyslovit ani slovo *milenec*, takový muž nemá žádný nárok mi něco zakazovat, když se sám chová jako ten největší zhýralec a prostopášník pod sluncem!“

Rozčileně přešla ke dveřím, otevřela je a čekala, až odejde.

„Tak tohle bude vskutku zajímavé manželství,“ poznamenal Jason suše. „Nikdy nepřestanu litovat, že jsem dodržel slib daný umírající ženě na smrtelné posteli.“

„Ani já,“ vykřikla Sophie a práskla za ním dveřmi. Opřela se o ně a přivřela oči.

Tohle je jen zlý sen. Za chvíli se probudí a zjistí, že se zatím neprovdala, že má celý ten krásný den před sebou, a udělá cokoli, aby nepříjemnou noční můru vytěsnila z paměti.

Jenomže se neprobudí. Ne do vysněného života s mužem, se kterým se budou milovat a vzájemně respektovat. Žádná pohádka se šťastným koncem...

Nemohla pochopit jediné – proč matka trvala na tom, aby se za Jasona provdala? Ano, byl hezký, všichni říkali, jaký by tvořili nádherný pár. Ale znala matku, přece se nenechala oklamat jen Jasonovým kouzlem... Mohla se v něm zmylit? Ano, vždyť kdo se v životě občas nesplete? Jenomže matka měla na lidi dobrý odhad. Nikdy jí neunikl vlk v rouše beránčím, nikdy se nenechala oklamat vzhledem či nacvičeným proslovem. Co ji tedy na Jasonovi upoutalo? Postavení? Majetek? Samozřejmě jí s otcem záleželo na tom, aby byla zabezpečená. O nápadníky však neměla nouzi, naopak. Matka jí přesto vybrala Jasona Dashwooda. A otec nic nenamítal, jak by mohl? Vždy splnil její přání.

Musela být upřímná i sama k sobě. V deseti letech se do Jasona zamilovala. Lady Georgina Dashwoodová, Jasonova babička, je toho léta pozvala do Grantonu, jejich venkovského sídla u Plymouthu na jihu Anglie. Tam se s Jasonem poprvé setkala – on byl o sedm let starší a věnoval jí pozornost. Které dívce by tím neimponoval! Sám se nabídl, že ji naučí dobře jezdit na koni, když její otec prohlásil, jak špatným učitelem je pro vlastní dceru. A ona souhlasila. Smáli se. Povídali si. Přátelil se s ní, i když byla malá holka, co se stěží udržela v sedle, a mohla jen snít o tom, že by si takového chlapce jednou přála za manžela.

Uplynulo už ale jedenáct let.

Když se s Jasonem od té doby uviděli poprvé, před dvěma měsíci, aby s otcem projednali závěrečné podrobnosti týkající se svatby, byla tou nejšťastnější nevěstou v celé Anglii. Jason dospěl v muže, kterého by jí záviděly všechny ženy. Byl vysoký, štíhlý, měl rovnou a vzpřímenou postavu, tvář hladce oholenou a zlatavě opálenou. Pečlivě

učesané kaštanové vlasy se mu jemně vlnily po stranách. Pod tmavým obočím zářily ty nejkrásnější hnědé oči, jaké kdy spatřila. Připadalo jí, jako by ji jimi vtahoval do zakázaných vod, spoutával ji, až přestávala vnímat okolí a otce, který jim právě sděloval nejvhodnější datum obřadu. Uvědomila si, že dětská zamilovanost není něco, co by měli lidé podceňovat. Pochopila, jak je mocná, očarující, a že stačí jediný pohled, aby jí opět ukradla duši.

Zkrátka a dobře, na Jasonovi nenašla jedinou chybu. Rozdával úsměvy, galantně jí podržel ruku, když nastupovala do kočáru. Na plese, který spolu navštívili už jako snoubenci, působil, jako by byl hrdý na to, že se ožení právě s ní.

Pravda, příliš toho nenamluvili. Ale Sophie na tom neshledávala nic podezřelého. Zamilovaní lidé moc nemluví. Alespoň to někdo říkal, nebo si podobná slova vybavovala z knih.

Teď už chápala.

Jen jednomu stále nerozuměla. Proč Jason cokoliv předstíral? Přece by bylo snadnější pro ně oba vstoupit do sňatku s jistotou, jaké city k sobě chovají.

Lady Kingsleyová... Kolik je jí vůbec let? Jistě je mnohem starší než Jason. Soudě podle vzhledu matčiných přítelkyň by odhadovala, že jí musí být téměř čtyřicet. A komorná Molly jí tvrdila, že obavy o manželovu věrnost si může potvrdit jen v přítomnosti půvabné a mladší ženy. Proč si tedy Jason vybral ženu starší?

At' je to, jak chce, její city k Jasonovi se dnes změnily.

Nemiluje ho.

Nenávidí ho!

Ano, nenávidí ho z celé své duše. A je odhodlaná nenávidět ho navždy!

Co má teď dělat? Je, či není hraběnkou Dashwoodovou? Nemohl by Jason nechat anulovat sňatek, když ho vykázala z ložnice o svatební noci?

Okamžitě si zakázala nad tím uvažovat, takovou potupu by nesnesla. Navíc... Už stejně trpí ponížením, když ví, kdo je Jasonova milenka. A možná není jediná, kdo zná jeho tajemství. Delikátní záležitosti se ve společnosti často a rády předávají od ucha k uchu.

Teď si na ni všichni budou ukazovat prstem a smát se jí, protože její manžel má starší a ošklivější milenku! Grace Kingsleyová je proti ní určitě ošklivá. Musí se zeptat Molly a zapřísahat ji, aby byla naprosto upřímná.

A ať se o ní Molly neopovazuje říct něco lichotivého!

Vzdychla si. Důležité je přežít tuto noc. Pokusí se v klidu usnout a...

V klidu usnout, pomyslela si hořce. S naprostou jistotou věděla, že se jí nepodaří zamhouřit víčka. Neustále si v duchu bude přehrávat Jasonova slova. Jeho proměnu z dokonalého ženicha v cynického a arogantního manžela.

Zvažovala, zda nezavolá Molly, aby jí připravila bylinkový nápoj na uklidnění, jenomže tím by vzbudila jen rozruch a zbytečné otázky. Už tak je možné, že někdo ze sloužících zaslechl jejich hádku nebo viděl Jasona odcházet.

Bože, ráno na ni všichni budou vrhat zvědavé pohledy, a ona raději sklopí oči k zemi, aby to ustála.

Postavila se před zrcadlo a začala se převlékat.

Je na ní snad něco špatného? Odpuzuje Jasona Dashwooda? Zprotivila se mu něčím?

Neustále si v duchu vybavovala jeho tvář v okamžiku, když spolu tančili na plesu. Přísahala by, že mu oči zářily náklonností, za žádnou cenu v nich nemohla najít jedinou známku nesouhlasu se sňatkem. Snad se tolik nenechala zaslepit láskou!

Právě že ano! Všichni spisovatelé a básníci psali, že láska je slepá. A protože ji Jason očaroval krásou a šarmem, vybavila si vzpomínky na dětství a přestala vnímat skutečný svět. V něm by odhalila, jak se věci mají.

Lehla si do postele, a přestože už pomalu začínalo léto, přitáhla si přikrývku až po bradu. Prohřát tento starý dům se silnými kamennými zdmi se slunci zatím nepodařilo. V krbu sice plápolal oheň, zvolna však skomíral a zanedlouho zhasne docela. A jak už ji upozornila hospodyně, hrabě si přes léto nepřeje zatápět v žádné místnosti. „Je velmi otužilý,“ dodala, jako by to by snad byla ta nejušlechtilější ctnost. Dnešní večer zatápěli zcela výjimečně kvůli jí samotné a hostům. Dvěma hostům, kteří tu zůstali. Grace Kingsleyové a jejímu manželovi Sebastianovi.

Mrzelo ji, že otec odjel krátce po obřadu. Chápala, jak je důležité starat se o panství, které má mnoho nájemců – sama o ně musela pečovat, když otec po matčině smrti odjel. Přesto by byla uvítala, kdyby tu s nimi strávil alespoň jednu noc.

Prohlížela si pokoj a s hrůzou si uvědomila, že tohle není její útočiště. Není to místo, kam by si chodila ráda odpočinout, ne – je tu zavřená jako v kleci.

A takhle má strávit zbytek života? Po boku muže, jenž věnuje volný čas milence? Co si počne? Zahořkne a začne vykonávat pouze nejnnutnější denní potřeby, aby se skryla před světem a... jednoho dne zkrátka zemře?

Čím dál víc se jí zmocňovala panika. Přitiskla si dlaň na hrud' a pod prsty vnímala, jak jí srdce uhání o závod jako dostihoví koně.

Posadila se. Přes noční košili si přehodila teplý pléd a obula se. Potichu sejde do kuchyně a připraví si bylinkový nápoj sama. Snad nenarazí na někoho, kdo se bude zbytečně vyptávat.

S malým svícnem v ruce vyklouzla na chodbu a lehkým krokem se vydala ke schodišti. Zatím měla štěstí – jediný zvuk v domě vydávaly velké hodiny umístěné ve vstupní hale, jinak se zdálo, že sloužící spí.

Když vstoupila do kuchyně, přímo proti ní se vynořila postava zahalená tmou. Ta zděšeně vykřikla a uskočila

stranou, přičemž zavadila o stůl a shodila z něj tácy, které při dopadu na podlahu pořádně zarachotily.

Sophie napřáhla ruku se svícnem a málem nezadržela smích. Podle reakce soudila, že narazila na nějakou služebnou, ale světlo jí odhalilo vikomta Kingsleyho.

„Vy?“ vydechla a doufala, že nepoznal, jak ji celá situace pobavila.

Vikomt Sebastian Kingsley se hbitě narovnal. Už se netvářil vyděšeně, ale odtažitě, a nezapomněl se mračit.

„Omlouvám se, že jsem vás vyděsil, lady Dashwoodová,“ vysoukal ze sebe a chystal se kolem ní projít, jenomže Sophie mu neustoupila z cesty.

„Vy mě?“ zdvihla obočí a už se ani nesnažila zastříit úsměv, který se jí rozléval po tváři. Bývala by se zachovala jako pravá dáma a nechala by vikomta odejít se ctí, jenomže jeho poznámka ji urazila a odhodlala se bránit. Zatím si to neuvědomila, ale právě v tuto chvíli se rozhodla, že už nikdy nad sebou nenechá zvítězit žádného muže.

„Ano, přece...“ zakoktal se.

„Slibuji, že nikomu nepovím, že se polekáte snadno jako žena. A kdyby sem vpadnul někdo z personálu, aby zjistil, koho tu vraždí, budu předstírat, že jsem vykřikla já.“

Vikomt sebou trhnul. Ještě víc se narovnal, takže vyvolával dojem, že se zaklání a jen stěží udržuje rovnováhu.

Když si Sophie uvědomila, že ho svou přímostí zarážila, zavrtěla hlavou a přešla k pultu poblíž spíže, na kterém stál džbán s vodou. Odložila svícen a vzala džbán do ruky.

„Nedaří se mi usnout,“ přiznal vikomt Sebastian a pozoroval, jak Sophie nalévá vodu do sklenek. Jednu podala i jemu, za což jí poděkoval.

„Moje žena také trpí nespavostí, nejspíš se šla projít do zahrad. Dělá to pokaždé, když navštívíme Jasonův Letní dům. Říká, že jedině noční klid tohoto domu,

a hlavně čerstvý vzduch, dají její duši do pořádku po náročných měsících ve městě.“

Sophie dobře tušila, čím se právě teď Grace Kingsleyová zabývá. Nejspíš je opravdu v zahradě, a rozhodně ne sama. Doprovází ji Jason a lichotí jí způsoby, které by se vikomtovi nezamlouvaly.

„Proč se někdy nejdete projít s ní?“ zeptala se zdánlivě nevinně.

„Chci jí dopřát samotu. Moje žena má citlivou duši. Nic nesmí narušit její souznění s přírodou a nocí.“

Sophie se nemohla rozhodnout, zda je vikomt tak nativní, nebo hloupý.

„Mohli byste souznít společně,“ poznamenala.

„Ach, to ne,“ zavrtěl rozhodně hlavou. „Každý z nás občas potřebuje prostor sám pro sebe.“

„S tím mohu jen souhlasit,“ řekla a už se chystala rozloučit, když ji náhle Sebastian zahrnul několika otázkami.

„A proč vy nejste ve svém pokoji? Dnešní noc je přece ta nejkrásnější ve vašem životě. Neříkejte mi, že mého drahého přítele zmožil svatební den a usnul?“

Sophie polkla. Vskutku Jasona Dashwooda nazval svým drahým přítelem? Bože, pokud je Jason schopný přátelit se s ním, a krást mu přitom manželku, může se někdo takový nazývat vůbec člověkem?

V ten okamžik se otevřely dveře. Dovnitř vpadla Molly s vykulenýma očima. Sophie toho ihned využila, rozloučila se s vikomtem a spěchala zpátky do své ložnice.

Kapitola 2.

*J*ason Dashwood zuřil. Zpočátku si to odmítal připouštět, ale ta malá Goodwinovic holka ho pořádně rozčílila. Choval se k ní jako gentleman! Respektoval přání své babičky, oženil se s ní – dopřával jí pozornost, chystal se splnit manželské povinnosti! A ona ho vykážala z ložnice jako nějakého floutka!

Ano, velmi rychle odhalila jeho skutečný vztah s Grace Kingsleyovou, to ji ovšem vůbec neomlouvalo. Jako poslušná anglická žena si ho měla vážít a přijmout vše, co sňatek s ním přinášel.

Právě to však udělala, připustil si vzápětí. Dal jí na vybranou – společně strávenou noc, nebo... A ona na jedinou vteřinu nezaváhala!

Copak už se dnes dívky nevychovávají v tradičním zvyku? Pokud si každá umane hlavu a začne se rozhodovat podle vlastního uvážení, ať Bůh ochraňuje Anglii!

Možná jí měl dát hned na začátku najevo, co k ní cítí – nic. Třeba jí i vlastním zaviněním zavedl domněnku, že ji má rád a budou spolu šťastní až navěky.

Ne, na tohle on sám nikdy nevěřil. Pohádky se šťastným koncem jsou pro malé děti, které snad mají ochránit před krutostí světa. A velká osudová láska neexistuje. On sám se pokaždé zahleděl do zadané ženy – a když už to začínalo být nebezpečné, když žádaly víc, rychle vztah utnul. Jaká by je čekala budoucnost? Žádná. A kromě Grace je ani nemiloval, rychle ho omrzely. Navíc si pořád nesl v paměti, že mu před lety babička naplánova-

la sňatek s tou... s tou ryšavou a nevychovanou Sophií Goodwinovou!

Přesto doufal v zásah osudu – dávné sliby budou zlo-
meny, a on se jednou v klidu ožení s vhodnou ženou, kte-
rá mu zajistí dědice. Pak se babičce přitížilo. A Jason by jí
v dané chvíli odpřisáhl cokoliv. Když zemřela, uvědomil
si, že už nemá žádného příbuzného, se kterým by ho váza-
ly dobré vztahy. Jeho rodiče zahynuli při plavbě do Itálie,
když mu bylo devatenáct. Zůstala mu jen babička Georgi-
na. Vzpomněl si, jak mu vždy opakovala, že čest a splnění
závazků jsou to nejdůležitější, co tvoří charakter muže.

A tohle je přesně důvod, proč se s Goodwinovic hol-
kou oženil. Kvůli cti rodu, i své vlastní.

Pár týdnů poté, co babička odešla, si začal vzpomínat,
jak před mnoha lety strávil se Sophií a její rodinou léto
na Grantonu. Měl ji vcelku rád. Byla to milá dívka, tro-
chu uličnice, což ho mělo varovat. Předpokládal ovšem,
že z toho vyrostla, dostalo se jí řádné výchovy. Později
se setkali v Londýně a hrůza, která ho ze sňatku jímalá,
se rozplynula. Byla hezká, dobře stavěná, ve společnos-
ti se za ni rozhodně nemusel stydět. Uvolnil se, na ple-
se se choval přesně tak, jak se požadovalo. A nejspíš tím
popletl hlavu nejen zvědavcům. Proč by se jinak Sophie
rozčilovala, že má milenku a plánuje s ní strávit noc
poté, co si odbude manželské povinnosti?

I tak jí jistě muselo být známo, že každý zdravý Angli-
čan potřebuje vedle manželky také milenku. Ženy, které
právě porodily děti a měly starostí nad hlavu, to muselo
svým způsobem i uklidňovat. Chránilo je to od manže-
lových návštěv, mohly se plně věnovat výchově dětí a ve-
dení domácnosti. Co víc potřebovaly? Co jiného od ži-
vota žádala Sophie?

A proč se tím vůbec zabývá? Udělal, co musel. Ze Sophie
se stala hraběnka Dashwoodová a mezi ním a ostatními aris-
tokraty není rozdíl. Má manželku i milenku, jako všichni.

Stále jím cloumal vztek. Měl zkažený celý večer. Pořád si v mysli přehrával tu scénu v ložnici – Sophiiny zelené oči zářily zlostí tak jasně, že by snad dokázaly osvitit místnost i bez svící.

Nechtěl už nad tím přemýšlet a...

„Tváříš se, jako bys prožíval jeden z nejhorších okamžiků života,“ poznamenala Grace Kingsleyová, sklonila se nad ním a vášnivě ho políbila.

Nestačil ani vyjádřit překvapení, že ji neslyšel přicházet. Naléhavě k němu tiskla své sladké rty, až se mu zatočila hlava a celým tělem mu projel hřejivý pocit.

Odtáhla se od Jasona, vzala do dlaní jeho obličej a zvědavě si ho prohlížela v měsíčním svitu. Díky jasné noci viděla, jak se mračí, už když sem přicházela.

„Netešší mě, že se to muselo stát. Málem jsem při obřadu vykřikla a začala protestovat,“ světila se mu. „Ale nemohu ti nabídnout víc než jen...“

„Jen co? Dáváš mi toho tolik, Grace,“ vydechl Jason a přivinul si ji těsně k sobě, aby se zmocnil jejích úst. Chtěl se s ní propadnout do bouřlivého milování, tady a teď, v altánku. Z domu sem přece bylo vidět pouze z jeho ložnice, nic mu v tom nemůže bránit.

Prsty se přesunul od jejího pasu až k nadržům a zasténal rozkoší, když je jemně promnul. Kalhoty mu začaly být nepohodlné.

„Bylo to tak zlé?“ zeptala se.

Jason se otráveně zadíval stranou. Nechtěl o tom mluvit. Toužil zapomenout v Graceině objetí, milovat se s ní tak divoce jako nikdy předtím. Ponořit se do jejího těla a vzít si ji znovu a znovu, dokud by mu vyčerpáním neomdlela v náručí.

„Jasone,“ naléhala, jelikož neodpovídal.

Stačilo, když vyslovila jeho jméno, a připadal si ztracený. Žádná žena ho nikdy nedokázala spoutat. Všechna ta zklamání, že touha po pár dnech vyprchala... Všechna

ny ty zadané a na několik chvil dostupné ženy se nemohly ani společně vyrovnat Grace. Nikdy k nim necítil to, co k ní.

„Nemáme moc času, protože Sebastian je vzhůru. Dlouho se nezdržím.“

„Proto bychom neměli mluvit, Grace, a...“

Přitiskla mu prst na ústa. Slastí přivřel oči. Jakou nad ním měla moc! Jak snadno s ním dokázala manipulovat! A jemu, muži, který měl rád každou situaci pod kontrolou, to vůbec nepřekáželo, naopak. Stejně vždy zvítězil. On se jí zmocnil, on v ní rozpoutal rozkoš a přivedl ji k vyvrcholení. Jemu se choulila v náručí, zbrcená sladkým potem po milování.

„Musíš mi prozradit, co se stalo, Jase. Neříkej, že tě okouzila nebo že sis snad uvědomil svou novou úlohu manžela, a náš vztah už pro tebe nic neznamená.“

Jason vytřeštil oči a okamžitě se jí jal uklidňovat.

„Ne, tak to vůbec není! Jak si můžeš myslet, že by někdo nebo něco mohlo zničit mou lásku k tobě?“

„Ale jsi zdrcený...“

„Jenomže ne kvůli svatební noci. Nebo vlastně ano, ale jinak, než si myslíš. Mezi mnou a... mou ženou se nic nestalo.“

Grace se překvapeně napřímila. „Odmítla tě?“

„V podstatě ano,“ připustil. „Pro nás dva to však není důležité. Neměli bychom se o ní ani bavit, nic pro mě neznamená, chci prožít každou minutu jen s tebou.“

„Víš o nás?“ došlo jí najednou. „Odpověz!“ pobídla ho netrpělivě, až se vylekal, co se rozhodne udělat, když jí prozradí pravdu. „Takže ví,“ odušila z jeho výrazu.

„Slyšela nás v knihovně,“ dodal tiše.

„Ježíši,“ zaklela lady Grace, odvrátila se od něj a přešla na druhou stranu altánku, kde se opřela o bílý sloup.

Zmateně ji pozoroval. „Stejně by se o nás jednoho dne pravděpodobně dozvěděla.“

„Jednoho dne,“ odsekla Grace a zlostně se na něj zadívala. „Varovala jsem tě, že je nebezpečné setkat se tuto noc, neměli jsme spolu mluvit ani v té zpropadené knihovně!“

„Přece nezáleží na tom, jestli se o nás dozví dnes, nebo za měsíc.“

„Neměla se to dozvědět nikdy, Jasone! Uvědomuješ si, že teď nás má oba v hrsti? Kdyby se to rozhodla říct Sebastianovi, netuším, co by udělal.“

„Nejspíš nic,“ řekl Jason a pokoušel se zachovat klidný tón. Uvnitř však klidný nebyl. Měl strach, poprvé v životě měl z něčeho skutečný strach. Snad ho Grace neopustí? Snad mu nesdělí, že je mezi nimi konec? „Celou dobu mi tvrdíš, že se tě Sebastian skoro nedotkne.“

„Hned ráno odjedeme,“ prohlásila Grace, aniž by vzala jeho poznámku v potaz. „Je nebezpečné tady zůstat.“

„Máš pravdu, pojedu s vámi do Londýna a...“

„Ne!“ zarazila ho Grace okamžitě. „Ty zůstaneš tady se svojí ženou. Nehodlám riskovat, že pojedete za námi a ztropí ve městě skandál.“

Jason se postavil, přešel k ní a chystal se ji obejmout. Grace se mu vyškubla ze sevření a s neutuchajícím rozčilením pokračovala:

„Teď se dlouho nevidíme, Jasone! Nedám v sázku pověst a manželství! Umíš si představit, co by se stalo, kdyby pravda o nás vyšla najevo?!“

„Když budeš pořád křičet, tvůj hlas nejspíš doputuje až do domu,“ řekl a jeho ruce už po ní zase lačnily. Odehnala ho jako otravnou mouchu.

„Musíš svou ženu přesvědčit, že se jednalo o krátký románek, který nemá a nebude mít následky. Pro nikoho.“

Jason se zamračil. Nesnášel, když ho nějaká žena odmítala, i když třeba jen pro zvýšení žádostivosti. A Grace to nikdy neudělala, tedy až dodnes. Připadal si náhle ztracený. Pocit vzteku v něm střídaly obavy, že bude trvat věčnost, než se s Grace zase setkají.